

[Ivar Nørgaard.]

Der er stadig væk misforståelser, men jeg synes, at udenrigsministeren gik ret vidt i de ønskede indrømmelser ved at sige, at han efterhånden var ved at kunne forstå vor kritik, idet den byggede på, sagde han, at vi var nogle, der troede, at man kunne træffe beslutning om observatørstatus på det møde, ministeren selv deltog i i Bruxelles. Dertil vil jeg sige, at den opfattelse blev vi jo bi-bragt af ministeren selv. Det ville være mærkeligt, hvis vi, der deltog i det møde, alle skulle blive bidraget en forkert opfattelse, selv om ministeren skulle have givet udtryk for en anden sammenhæng. Jeg ved ikke af, at nogen partiers repræsentanter i markedsudvalget fik den opfattelse, at sagen var besluttet, jeg har ikke hørt en eneste repræsentant, et eneste medlem af markedsudvalget, give udtryk for det. Der har ministeren altså udtrykt sig på en måde, så vi blev galt indstillet og derfor troede, at vi kunne beslutte noget; ellers havde der heller ikke været nogen som helst mening i, at vi holdt nattemøde i socialdemokratiets gruppe og skulle ringe vor besked ned til udenrigsministeren, hvis beslutningen var truffet. Hvorfor i alverden skulle vi så holde sådanne møder?

Til statsministeren vil jeg sige, at vi mener fortsat, at det er statsministerens prerogativ at træffe afgørelse om, hvor mange ministre og hvilke ministre han skal anvende til de forskellige funktioner, men jeg er noget bekymret over, at statsministeren tilsyneladende ikke fornemmer, at der er en meget bred opfattelse i markedsudvalget af, at det vil være særdeles fornuftigt, hvis statsministeren beslutter sig til at tage hensyn til det ved at ændre på sammensætningen i regeringen, ved at sikre, at der er mandskab til at tage sig af opgaverne.

Statsministeren mener ikke, at gartnerisagen var noget bevis. Nu nævnte jeg ikke kun gartnerisagen, men både FN-sagen, budgetsagen og gartnerisagen, og jeg mener, gartnerisagen er et bevis for, at der i den nuværende regering ikke er nogen koordinationsminister i markedssager, for hvis der havde været det — og det var der altså, medens vi havde regeringsmagten — så ville den sag være blevet koordineret, inden man var kommet så langt, som landbrugsministeren kom, for så kunne udenrigsministeren, hvis han havde været koordinationsminister,

have grebet ind på et tidligere tidspunkt, fordi der kom indberetninger fra COREPER til udenrigsministeriet om sagen; man måtte derfor have kunnet gribe ind og gjort noget ved den.

Til sidst vil jeg sige, at vi vil selvfølgelig acceptere, at også regeringen og partiet venstres medlemmer af dette folketing stemmer for vores dagsorden. Det vil vi opfatte som en støtte til de tanker, vi har givet udtryk for, og jeg håber derfor, at de, der er ansvarlige for regeringens fortsatte førelse vedrørende markedssager, også vil leve op til de opdrag, vi her har givet regeringen, så vi undgår en lignende proceduremæssig debat i fremtiden.

Tillich (FP):

Det kunne måske være rigtigt lige at tage det op, som hr. Ivar Nørgaard nævnte om situationen ved nattemødet den 20. september. Det er i og for sig ikke min opfattelse, at der på det tidspunkt var nogen sikkerhed for, at der strengt taget var mere at gøre. Man afventede socialdemokratiets endelige stillingtagen, sådan stod det for mig, for at få kendskab til, om der i markedsudvalget var flertal imod beslutningen. Og hvis den var uigenkaldelig, måtte man se, hvad man så kunne gøre i retning af en eventuel demarche, og hvis det ikke var uigenkaldeligt, måtte man på et Rådsmøde søge at få den ændret. Dette blot i anledning af, at hr. Ivar Nørgaard sagde, at der ikke var ét medlem af markedsudvalget, som havde en anden opfattelse; jeg havde i hvert fald.

Det har nu her i anden omgang specielt været fremhævet, at man fra visse sider stadig mener, at disse sager giver anledning til for regeringen at overveje at dele udenrigs- og handelsministeriet. Jeg var ikke inde på dette i mit første indlæg, men jeg vil gerne sige, at fremskridtspartiet naturligvis også accepterer, at det alene er statsministerens ansvar og statsministerens opgave at tage stilling hertil.

Når dette er sagt, vil jeg samtidig gerne sige, at vi naturligvis, kan man næsten sige, fra fremskridtspartiet hilser med glæde, at denne regering søger at klare sig igennem med så få ministre som muligt. Der er vel det at sige til specielt markedsforholdene, at udenrigsministeren i vid udstrækning får hjælp af forskellige fagministre, ikke mindst